

Arrest

nr. 145 936 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, Maria X, Igor X, X en X, die allen verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) diende op 28 juli 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij sinds 2008 in België verblijft en pas in 2012 asiel aanvraag. Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat zij op 16.07.2010 een eerste asielaanvraag indiende, die op 05.11.2010 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aangezien Zweden de verantwoordelijke lidstaat was in het kader van de Dublinakkoorden. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, verbleef hier geruime tijd illegaal en diende op 27.02.2012 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 17.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.10.2012 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quinquies). Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij verkoos echter wederom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures - namelijk minder dan vier maanden voor de eerste procedure en iets minder dan acht maanden voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat zij verschillende familieleden heeft die op legale wijze in België verblijven. Zij voegt de verblijfstitels van haar moeder, vader, broer en zussen bij de aanvraag. Zij toont echter niet aan waarom het loutere feit dat zij familieleden heeft in België, haar zou verhinderen om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Verzoekster toont niet aan dat zij een erg nauwe band onderhoudt met deze familieleden, waardoor een tijdelijke scheiding niet mogelijk zou zijn. Uit gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met een of meerdere van deze familieleden. Zij legt geen stukken voor die het bestaan van een effectieve gezinscel kunnen aantonen. Verzoekster beperkt zich tot het louter bijvoegen van de verblijfstitels van de familieleden. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst de nodige stappen ondernemen om haar familieleden in België te kunnen bezoeken en/of de familieleden kunnen haar ginds bezoeken.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekster stelt dat het schooljaar niet onderbroken mag worden. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd in illegaal verblijf, kan echter niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Zoals hierboven reeds vermeld werd, heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar aangetekend via de post betekend op 24.10.2012, en verblijft zij sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. Het is haar persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven en de scholing van de kinderen voort te zetten in illegaal verblijf.

Betrokkene meent dat haar verzoek op gelijke basis staat .met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst naar het 'actuele regularisatiebeleid' en verklaringen van de bevoegde Staatssecretaris, maar toont op geen enkele wijze aan op welke manier dit 'actueel regularisatiebeleid', wat zij er ook moge onder verstaan, haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. De

loutere vage verwijzing naar een bepaald beleid of niet nader bepaalde verklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie - namelijk dat verzoekster hier duurzame sociale bindingen zou hebben; dat zij ten eerste werk zou gemaakt hebben van haar integratie; dat zij inspanningen zou leveren om onze taal te leren en dat zij Frans en Nederlands zou begrijpen; dat zij werkbereid zou zijn, ook in een knelpuntberoep; dat haar kinderen lid zijn van een judoclub; dat de kinderen Nederlands en Frans spreken; dat verzoekster een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van haar belangen zou hebben en dat het onwenselijk en onmenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie te moeten terugkeren - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 8 oktober 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied."

1.4. Op 8 oktober 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Er wordt haar een termijn van twee jaar inreisverbod opgelegd, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar vrijwillig vertrek voor te bereiden. Zij geeft geen enkele blijk van bereidwilligheid tot vertrek. Betrokkene nestelt zich al gedurende bijna twee jaar in illegaal verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door R.I.A.C. als derde verzoekende partij en door M.S.O. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij minderjarig zijn, respectievelijk 14 jaar en 8 jaar. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

R.M.R.C. die als tweede verzoekende partij het beroep heeft ingediend, is 16 jaar. Zelfs indien kan worden aangenomen dat het een minderjarige betreft die het vereiste onderscheidingsvermogen bezit, is zij enkel bekwaam om alleen in rechte op te treden inzake beroepen die strikt persoonlijke aangelegenheden betreffen, quod non in casu. Er moet derhalve worden vastgesteld dat ook voormelde partij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij wegens *“onbekwaamheid van de minderjarige”* is derhalve gegrond.

2.2. Er mag geen bevel worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid of zelfs niet indien het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Verwerende partij vermag niet vooruit te lopen op de behandeling van deze grief door de Raad.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend werd door verzoekster

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; de motiveringsplicht; het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die de aanvraag om machtiging tot verblijf beletten via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland; Terwijl er voldoende zwaarwichtige elementen voorhanden zijn om het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te bewijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is ertoe gehouden ieder dossier individueel te analyseren en daarbij de individuele en concrete situatie van verzoekster in overweging te nemen.

Het is hierbij van belang dat de onmogelijkheid om terug te keren niet dient te worden aangetoond, dan wel dat het volstaat om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk is dit te doen. Zodoende dient het evenredigheidsbeginsel te worden toegepast, waarbij een belangenafweging plaatsvindt tussen de toepasselijkheid van de wetbepaling en de ongemakken die dit veroorzaakt in concreto (RvS 1 april 1996, nr. 58.969, T.Vreemd. 1997, 29).

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in haar beslissing dd. 8/10/2014 onder andere dat het onderbreken van het schooljaar van de minderjarige kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd omwille van het illegale verblijf van verzoekster en kinderen.

Echter, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, doet het loutere feit dat verzoekster zich op het ogenblik van de aanvraag onwettig in België bevindt er niet toe. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat verzoekster en haar minderjarige kinderen op illegale wijze in België verblijven, voegt zij een voorwaarde toe die niet in de wet staat (Cass. 26 maart 2009, JT 2009, 289; T.Vreemd. 2009, 217; Pas. 2009, 799).

Bovendien blijkt uit regelmatige rechtspraak van de Raad van State dat deze omstandigheid wel als buitengewoon kan worden bestempeld (zie bijvoorbeeld RvS, 9 februari 1996, nr. 58.092, T.Vreemd. 1997, 26; 30 juni 1998, nr. 74.880, T.Vreemd. 1998, 223; 19 mei 1999, nr. 80.301, T.Vreemd. 1998, 384; 4 januari 2001, nr. 91.950, Rev.dr.étr. 2001, 226; 6 maart 2001, nr. 93.760, Rev.dr.étr. 2001, 217;

3 oktober 2001, nr. 99.424, Rev.dr.étr. 2001, 500; 4 februari 2002, nr. 103.146, Rev.dr.étr. 2002, 129; 8 februari 2002, nr. 103.410, Rev.dr.étr. 2002, 133).

Zoals hierboven uiteengezet, is aangetoond dat verzoekster en haar drie minderjarige kinderen hier op zodanige wijze zijn geïntegreerd, dat zelfs een tijdelijke terugkeer onmenselijk zou zijn.

De kinderen zijn reeds geruime tijd schoolgaand in België, spreken zowel Nederlands als Frans, en oefenen reeds een aantal jaren hobby's uit met heel wat andere leeftijdsgenoten (stuk 7). De moeder heeft zich intussen de Franse taal eigen gemaakt, kijkt uit naar de kans om haar capaciteiten ten dienste te stellen van de Belgische economie, en heeft een uitgebreid sociaal leven temidden van familie en vrienden.

Rekening houdend met dit alles, is sprake van een manifeste beoordelingsfout met disproportionele en onbillijke gevolgen ten resultaat.”

3.2. Gelet op het ondersteunend betoog waarin verzoekster kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing gaat de Raad ervan uit dat verzoekster wanneer zij de schending opwerpt van de motiveringsplicht, de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat. (cf. RvS 108.862 van 4 juli 2002).

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhan-

den te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de minister naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.6. Verzoeksters kritiek is gericht tegen de beoordeling door de verwerende partij van de door haar aangevoerde omstandigheid inzake de onderbreking van het schooljaar van de minderjarige kinderen. Verzoekster is van oordeel dat de gedane beoordeling blijkt geeft van het toevoegen van een voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens voert zij aan dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de aangevoerde omstandigheid wel degelijk als buitengewoon kan worden bestempeld.

3.7. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag volgens de geëigende procedure in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3.8. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat onder meer de volgende omstandigheid aangehaald werd als buitengewone omstandigheid:

“A. Allereerst zijn de kinderen van verzoekster hier schoolgaand. Het kan nooit de bedoeling zijn het schooljaar van minderjarige schoolgerechtigde kinderen te onderbreken.”

3.9. De verwerende partij beoordeelt dit als volgt:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekster stelt dat het schooljaar niet onderbroken mag worden. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd in illegaal verblijf, kan echter niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Zoals hierboven reeds vermeld werd, heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar aangetekend via de post betekend op 24.10.2012, en verblijft zij sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. Het is haar persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven en de scholing van de kinderen voort te zetten in illegaal verblijf.”

3.10. Verzoekster brengt niets in tegen de passage *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Dit houdt in dat verzoekster niet betwist dat haar kinderen onderwijs kunnen genieten in het land van herkomst. De verwerende partij oordeelt vervolgens terecht op niet kennelijk onredelijke of disproportionele wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de onderbreking van het schooljaar op zich geen buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekster wist sedert de betekening van de bijlage 13quinquies van 18 oktober 2014, waarnaar de bestreden beslissing en de nota verwijzen, dat ze het land diende te verlaten. Verzoekster, die ervoor opteert dit bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen en de kinderen verder naar school te laten gaan, kan uit de loutere onderbreking van het schooljaar die bovendien afhankelijk is van het ogenblik waarop verzoekster zelf een uitvoering geeft aan de tweede en derde bestreden beslissing, geen buitengewone omstandigheid putten. Het staat verzoekster immers vrij om tijdens de zomerperiode vrijwillig terug te keren naar het land van herkomst opdat haar kinderen zonder onderbreking hun scholing kunnen verderzetten, dit in afwachting van de uitkomst van een aanvraag om machtiging tot verblijf die ze desgevallend in het land van herkomst kan indienen, samen met de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Met de algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State toont verzoekster niet aan dat de omstandigheden die haar

zaak kenmerken dezelfde zijn als de omstandigheden van de vreemdelingen die aan de grondslag liggen van de aangehaalde rechtspraak.

3.11. Met de herhaling van de elementen inzake integratie die haar zaak kenmerken kan verzoekster geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“De elementen van integratie - namelijk dat verzoekster hier duurzame sociale bindingen zou hebben; dat zij ten zeerste werk zou gemaakt hebben van haar integratie; dat zij inspanningen zou leveren om onze taal te leren en dat zij Frans en Nederlands zou begrijpen; dat zij werkbereid zou zijn, ook in een knelpuntberoep; dat haar kinderen lid zijn van een judoclub; dat de kinderen Nederlands en Frans spreken; dat verzoekster een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat zij overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben; dat zij hier het centrum van haar belangen zou hebben en dat het onwenselijk en onmenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie te moeten terugkeren - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat “het bevel het grondgebied te verlaten wordt afgegeven [...] krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980”; Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar;

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, waardoor verzoekster meent dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Zoals hierboven reeds aangehaald, hebben verzoekster en haar kinderen ontegensprekelijk banden ontwikkeld met België.

Het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM (RvS. 28 januari 2002, nr. 102.960; RvS 4 maart 2002, nr. 104.280).

De Raad van State oordeelde in het hieronder geciteerde arrest (dd. 8 februari 2002, nr. 103.410) dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout wanneer werd geoordeeld dat: “...la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique”.

De terugkeer van verzoekster en haar minderjarige kinderen naar het herkomstland is dientengevolge onaanvaardbaar.

Dat het middel ernstig is.”

3.13. De tweede en de derde bestreden beslissing gelden voor verzoekster en haar minderjarige kinderen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster toont niet aan dat zij met familieleden die in België verblijven een familieleven zou leiden in de zin van artikel 8 EVRM. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt niet meer gesteld dan *“Ten tweede verblijven alle nauwe verwanten van verzoekster in ons land. Al haar zussen, haar broers, haar moeder en diens nieuwe man, allen hebben zij hun bestendige verblijfplaats in België.”* In het verzoekschrift wordt niet meer gesteld dan dat zij *“steun”* krijgt van het groot aantal familieleden dat hier verblijft.

3.14. Verzoeksters verblijf in het Rijk wordt sedert 2008 gekenmerkt door precaire asielpcedures en een procedure die ingeleid werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster concretiseert het privéleven niet dat zij hier zou leiden. Voor zover toch kan worden aangenomen dat verzoekster tijdens deze procedures een privéleven in België ontwikkelde in de zin van artikel 8 EVRM, dient zich dit aan als een fait accompli en brengt het geen positieve verplichting voor de verwerende partij met zich mee om verzoekster op het Belgisch grondgebied te laten vertoeven of om geen

inreisverbod te treffen indien zij vaststelt dat verzoekster voldoet aan het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk dat zij niet aan een eerder gestelde terugkeer- verplichting heeft voldaan.

3.15. Met haar algemeen betoog inzake artikel 8 EVRM kan verzoekster geen afbreuk doen aan de derde bestreden beslissing waar deze stelt, *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Er wordt haar een termijn van twee jaar inreisverbod opgelegd, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar vrijwillig vertrek voor te bereiden. Zij geeft geen enkele blijk van bereidwilligheid tot vertrek. Betrokkene nestelt zich al gedurende bijna twee jaar in illegaal verblijf.”*

3.16. De tweede en derde bestreden beslissing vormen geen uitwijzing. Met de algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State toont verzoekster alleszins niet aan dat de omstandigheden die haar zaak kenmerken dezelfde zijn als de omstandigheden van de vreemdelingen die aan de grondslag liggen van de aangehaalde rechtspraak.

3.17. De overtuiging van verzoekster dat de tweede en derde bestreden beslissing onaanvaardbaar zijn, toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA